

**Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1938 r.
Izba II Karna
sygn. 3 K. 2547/37**

Teza

Do ustawowej istoty czynów z art. 172 i 173 k.k. nie należy okoliczność, czy następstwem ich było czyjeś zgorszenie lub obraza uczuć religijnych; wystarcza sama możliwość tych skutków, objęta zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym sprawcy.

Z uzasadnienia

Kasacja oskarżonego zarzuca obrazę przepisów postępowania sądowego, w szczególności art. 9, 360 i 379 k.p.k., oraz nieprawidłowe zastosowanie ustawy przy określeniu przestępstwa i wymierzeniu kary, w szczególności art. 172 i 173 k.k.

(...) g) przez przypisanie oskarżonemu bluźnierstwa i wyszydzania religii rzymskokatolickiej, aczkolwiek nie popełnił on przestępstwa przeciwko uczuciom religijnym gdyż jego słowa nie znamionują lżenia ani wyszydzania dogmatów religii rzymsko-katolickiej, albowiem poruszone przezeń zagadnienie nieśmiertelności duszy nie jest dogmatem wyłącznie religii rzymsko-katolickiej, a żale jego że Bóg nie był miłosierny dla Abisyńczyków, nie dotyczą żadnego dogmatu ani wierzenia i mogły być co najwyżej rozumiane jako zamierzenia oskarżonego zjednania sobie zwolenników dla swoich doktryn i przekonań a w każdym razie nie wywołały w słuchaczach żadnego zgorszenia ani nie dotknęły ich uczuć religijnych; wreszcie nie ustalono też świadomości oskarżonego, że bluźni Bogu.

(...) 7. Do ustawowej istoty Czynów z art. 172 i 173 k.k. nie należy okoliczność, czy następstwem ich było czyjeś zgorszenie lub obraza uczuć religijnych; wystarcza wbrew mylnemu mniemaniu kasacji, sama możliwość tych skutków objęta zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym sprawcy. Również wbrew twierdzeniu kasacji zagadnienia nieśmiertelności duszy ludzkiej i miłosierdzia Bożego należą do dziedziny dogmatycznej religii katolickiej. Wreszcie zarzutowi, jakoby nie ustalono w wyroku świadomości oskarżonego, że bluźni Bogu, przeczy treść uzasadnienia wyroku, w którym ustalono bezpośredni jego zamiar przestępny.